

— Смертьта на злодѣца е правосъдіе.

— Тогасъ не съмъ съ Васъ, рече Естеванъ.

— Защо? Петръ Арбуезъ не ще ли изгори толкози челоуѣци живы? ако го убіе челоуѣкъ за да ги отърве туй престѣпленіе ли е?

— Но той струва престѣпленіето подъ видъ на сѣдникъ, а ный ще го оторимъ като убійцы и не съмъ съгласенъ.

— Но друго средство нема.

— Ако бѣдемъ силны, рече Естеванъ не можемъ ли да грабнемъ осѣденытъ безъ да докачимъ живота му?

— Докато е жива змѣята, тя сѣкогы хапи, отвърна Валеро.

— Кръвта „осквернява оногось който я пролива, рече Естеванъ. Нека изнамеримъ друго средство, донъ Родриге; туй не мога, го прие.

— Но сбироветъ и служителитъ на инквизиціята сѣ многобройны; а ный не са надѣнъ да бѣдемъ толкози много щото да грабнемъ жертвытъ и самыя инквизиторъ безъ голѣмо кръвопроливанье. Тогасъ трудоветъ ни ще бѣдѣтъ тщетны. Когато, щомъ са убіе Арбуезъ, Испанія ще се отърве отъ едно чудовище което одесѣтствова Андалузія.

— Чудовище, което тосъ часъ ще бѣде замѣстено съ друго, отговори Естеванъ. Вървайте ма донъ Валеро, за да искорени челоуѣкъ едно дърво не е доста да му откасти единъ клонъ. Когато убіемъ Арбуеза, ще ли унищожимъ инквизиціята? За да съборимъ ужасныя този колосъ, длѣжны сме да ископаймы понапредъ трапа въ който той ще потъне единъ день; но тѣзи слава не е предоставена намъ, вървайте мя. Сега предлежи да отървемъ Севилскыя управитель; нека грабнемъ Емануила Аргозо, безъ да докачимъ живота нѣкому.

— Никога не ще имама достатѣчно число за туй, рече Валеро.